DRAGA DRAGA



ENDIMARIS
ANTONI SELLA I MONTSERRAT
DIRECTOR EMÈRIT

A finals de la dècada de 1980, es va començar a fer evident que les platges turístiques del Maresme no podrien sobreviure sense l'ajuda d'aportació extra de sorra i la implicació del Ministeri d'Obres Públiques de torn. Entre preocupacions i despeses, el tema va donar molt de sí, fins a córrer la brama que si es feien les operacions amb la draga era perquè les màquines pertanyien a una societat de l'inevitable cunyat del també inevitable ministre de torn.

La paraula draga, ja sigui com a substantiu o forma verbal, sempre m'ha fet gràcia perquè quan em tocava fer de manobre als estius, hi havia alguns paletes que la utilitzaven com a sinònim de beure. "Mira com draga, aquest", deien, tot referint-se a algú que no tenia mai la gola seca.

Aquestes darreres setmanes, la draga ha tornat a ser protagonista, com malauradament ho és des de fa uns anys. Per sort, però, aquesta temporada la cunyada del ministre té un protagonisme invers: més ecologisme i menys draga. El Govern, majoritàriament d'esquerres, que té la responsabilitat de governar-nos, ha decidit cercar models d'estabilització de la sorra menys agressius i, de passada, no tan cars, en una decisió en la que diria que hi ha tingut un protagonisme destacat Eduard Terrado, regidor republicà d'Urbanisme i Espais Naturals.

La cosa no ha estat fàcil, entre d'altres motius, perquè hi havia molts interessos econòmics que pressionaven perquè la draga tornés a *esquilmar* el pobre fons marí que ens queda. El que ara alguns, per donar besses als coloms, en diuen els "sectors econòmics locals" –els de sempre– necessiten la draga per tenir sorra i turistes, al preu que sigui i faci el mal que faci. D'això, sempre es diu, ja tindrem temps per parlar-ne. Aquest any, però, sembla que el sentit comú s'ha imposat, el cunyat del ministre s'ha quedat sense negoci i si estàs assedegat, ja ho diu la nova dita: draga draga.